

РЕШЕНИЕ

№ 753

гр. София, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20211100513740 по описа за 2021 година

Производството е по реда на [чл. 218"з" от ГПК](#), вр. с [чл. 196](#) - [чл. 211 от ГПК \(отм.\)](#);, вр. с [пар.2, ал.2 от ГПК](#) /в сила от 01.03.2008 г./.

С решение № 20144631 от 23.06.2021 г., постановено по гр. д. № 37518 по описа за 2011 г. на СРС, 178 състав, е отхвърлен предявеният от С. В. Г. срещу Б. Б. Б., Р. Б. К., Д. Е. К., Г. Т. И., Б. В. Ц. и Е. В. П., иск с правно основание чл. 14, ал. 4 ЗСПЗЗ за признаване за установено спрямо ответниците, че към момента на образуване на ТКЗС в с. Железница през 1958 г. правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор № 2915.7102.399, съгласно влязлата в сила кадастрална карта на землището на с. Железница, Столична Община, район Панчарево, целият с площ от 839 кв.м., начин на трайно ползване – изоставено трайно насаждение, при граници: поземлени имоти с идентификатори № 29150.7102.400, № 29150.7102.371, № 29150.7102.398 и № 29150.7102.401 е принадлежало на наследодателя на ищеца – В.И.К.. С оглед изхода на спора е разпределена отговорността за разноси, като ищецът е осъден да заплати на Б. Б. Б. 200 лв. – разноси за адвокатско възнаграждение.

Недоволен от постановеното решение останал ищецът С. В. Г., предвид което и в срока [чл. 197, изр. 1 ГПК \(отм.\)](#), депозирал въззивна жалба, чрез адв. Х. С. от САК, срещу така постановения съдебен акт. В жалбата се излагат оплаквания за

неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение поради нарушения на материалния и процесуалния закон. В решението си съдът неправилно е кредитирал само частично заключението на приетата по делото СТЕ. Тенденциозен анализ на приобщените по делото доказателства се претендира и във връзка с изследването на Решение по т. 2 от протокол № 14 от 19.08.2010 г. на ОбСЗ - Панчарево. Твърди се, че съгласно приложените писмени доказателства, процесният имот се намира в местността „Рова дупка“ от землището на с. Железница, а не в местността „Стредобърд“. Възражава, че Решение № 673 от 28.02.2011 г., легитимиращо ответниците като собственици на процесния имот, е неистински документ. Ответниците не са представили никакви доказателства, установяващи, че наследодателят им Е. К. П. е притежавал правото на собственост върху процесния имот. Излага твърдения, че всички относими към предмета на доказване по делото писмени доказателства по двете административни преписки, образувани в ОбСЗ – Панчарево, по заявленията на наследниците на В.К. и на Е. П. сочат, че единствено първият е притежавал имот в местността „Рова дупка“. Иска се от въззивния съд да отмени обжалваното решение, като вместо това постанови съдебно решение, с което да уважи иска с правно основание чл. 14, ал. 4 ЗСПЗЗ. Претендира разноска за двете съдебни инстанции.

Постъпил е срочен отговор на предявената въззивна жалба от въззиваемия – ответник Д. Е. К., чрез назначения му особен представител – адв. Н.-К. от САК. В отговора се застъпва тезата, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно, а въззивната жалба на ищеца – неоснователна. Посочва, се районният съд е зачел всички приобщени по делото доказателства, в това число и разпитания, при режим на довеждане от ищеца, свидетел. Подчертава, че съгласно СТЕ и ДСТЕ по делото, местностите „Стредобърд“ и „Рова дупка“ в землището на с. Железница не са идентични. Разяснява, че в доказателствена тежест на ищеца е да установи в хода на процеса идентичността на имотите, а ответникът има право на свободна преценка как да формира защитата си. Моли за потвърждаване на атакувания съдебен акт.

В законоустановения срок по чл. 201, ал. 1 ГПК (отм.) е постъпил отговор и от въззиваемия – ответник Б. Б. Б., чрез процесуалния му представител – адв. Л. П., САК. В отговора се застъпва становището, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, при доводи, както следва. На първо място, сочи, че с оглед целокупния доказателствен материал по делото, не може да се направи еднозначен извод кой точно имот е притежавал наследодателя на ищеца – В.К., респективно кой е бил внесен от него в ТКЗС през 1958 г. Твърди се коригиране на номера на имота, изписан в Удостоверение изх. № ВС-30-1994 от 26.09.2014 г., от № 12 на № 15, за която корекция се излага, че е направена с цел да обслужи интересите на ищеца в настоящия процес, но разминаването е открито и в заключението на вещото лице по допуснатата СТЕ. Разяснява, че предметът на делото изисква пълно и главно доказване

от страна на ищеца на твърдяната от него идентичност на внесенят имот в ТКЗС към момента на обобществяването му с процесния имот, каквато идентичност не е установена пред първия съд. На последно място, афишира доказателственото значение на Регистъра на имоти по местности от Регистър на земеделски земи, гори и земи в землището на с. Железница, от което е видно, че процесният имот се намира в м. „Стредобърд“, а не в м. „Рова дупка“, както неоснователно твърди въззивника – ищец. Отправена е молба до въззивния съд за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноси.

СЪДЪТ, като взе предвид становищата и доводите на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Съдът е сезиран с искова претенция с правно основание [чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ](#), предявена при условията на обикновено другарство на ответната страна в процеса.

В подадената пред СРС искова молба, уточнена с молба 10.11.2011 г., от С. Г., се поддържа, че наследодателят на ищеца В.И.К. притежавал недвижими имоти в землището на с. Железница, които през 1958 г. били внесени в ТКЗС. Процесният имот, внесен в ТКЗС, се намирал в местността „Рова дупка“ /наричана още „Крушкини кошари“/ извън регулация на селото и бил с площ около 4 дка., като същият е придобит в собственост от наследодателя на ищеца чрез пожизнена делба между него, неговите братя и дядо им. Изложени са твърдения, че при образуване на ТКЗС част от имота е предоставен за обработване, а друга част е ползвана от семейството на В.К.. Процесният имот е заявен от наследниците на Крушкин за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ. Поземлената комисия в община Панчарево се произнесла с влязло в сила решение № 981/13.05.1993 г. за възстановяване на собствеността на наследниците на В.И.К. върху множество имоти в землището на с. Железница с обща площ от 34,680 дка, в това число и на нива от 2 дка. в местността „Рова дупка“, заявена с пореден № 12 в заявлението. С решение по протокол № 14/19.08.2010 г. на ОСЗ - Панчарево е постановено възстановяването на имота в стари реални граници. Съгласно твърденията на ищеца имотът попада върху част от имот № 34 и изцяло върху имот № 58 и имот № 223 от картата на възстановената собственост в землището на селото. При заснемане на имот през м.04.2011 г., за имот № 223, който е част от площта на процесния имот, в регистрите към картата на възстановената собственост са нанесени други лица, като негови собственици. С влязло в сила решение № 673/28.02.2011 г. на наследниците на Е. К. П. се възстановява в стари реални граници имот - изоставени трайни насаждения с площ от 0.839 дка, десета категория, местност „Стредобърд“ - имот № 000223 по картата на землището и при граници: имоти № 000058, № 017005, № 017012 и № 017022. Претендира, след като съдът установи истинността на гореизложените обстоятелства, да признае за установено, че към момента на образуване на ТКЗС процесният имот е бил притежание на наследодателя на ищеца - В.И.К..

Исковата претенция е оспорена от ответниците Б. Б. Б. и Д. Е. К., като и в двата отговора се съдържа идентична аргументация с основното възражение, че не е налице идентичност между имота на наследодателя на ищеца и процесния имот № 000223, който им е реституиран.

СЪДЪТ, след като обсъди становищата и доводите на страните и представените по делото доказателства по реда на чл. 188, ал.3 от ГПК (отм.);, вр. с пар.2, ал.1 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на предявения иск с правно основание чл. 14, ал. 4 ЗСПЗЗ, настоящият съдебен състав приема, че същият е допустим.

Условие за допустимост на исковата претенция по [чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ](#), която има за предмет установяване правото на собственост върху недвижим имот към точно определен минал момент - на включването му в ТКЗС или друга земеделска организация, е наличие на висящото специално административно реституционно производство, регламентирано от ЗСПЗЗ, което да е започнато по искане, направено в срока по [чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ](#), или правната възможност такова производство да бъде открито, при уважен иск по [чл. 11, ал.2 от ЗСПЗЗ](#). В случай, че от ищеца не е подадено заявление за възстановяване на имотите в срока по [чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ](#), респективно и правото му за възстановяване не е заявено с предявяване на специалния иск по чл. 11, ал. 2 от ЗПЗЗ, същият няма правен интерес от установяване принадлежността на собствеността върху имота към миналия момент, тъй като разрешаването на този въпрос не би имал никакви правни последици за ищеца, предвид установения от законодателя специален ред за възстановяване на собствеността върху земеделските земи, внесени в ТКЗС или друга земеделска организация. Такива биха настъпили само при условие, че имотът е бил заявен за възстановяване пред ПК, респективно ОСЗГ /ОСЗ/, по реда и в сроковете, регламентирани от ЗСПЗЗ, тъй като в зависимост от изхода на спора за материалното право на собственост ще бъде произнасянето на органа по поземлената собственост по искането за реституирането на собствеността и съответно от решението му ще настъпят целените от заявителя в административното производство правни последици - на реституиране на собствеността - в лицето на действителния титуляр на правото, респективно на този, за когото с решението по иска по [чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ](#) съдът е постановил, че не притежава правото ще бъде постановен отказ за възстановяване /така еднопосочно приемано в константната съдебна практика, обективизирана в ТР № 1 на ОСЗГ на ВКС от 1997 г./.

В конкретния случай, от представените по делото писмени доказателства, /преписките по заявленията на наследодателя на ищеца и общия наследодател на ответниците, образувани пред ОСЗ – Община Панчарево/ се установи, че ищецът е заявил за възстановяване в качеството му на наследник на В.И.К. – нива от 2.000 дка, десета категория, находящ се в землището на село Железница в местността „Рова

дупка“, заявен с пореден № 12 от заявлението и установен с Молба-декларация за членство в ТКЗС от 1958 г. в с. Железница. От друга страна, по заявлението на наследодателя на ответниците е постановено решение № 673/28.02.2011 г., с което на последните в качеството им на наследници на Е. К. П., е възстановена под № 1 собствеността върху изоставени трайни насаждения от 0,839 дка, десета категория, местност „Стредобърд“, имот № 000223 по картата на землището, при граници (съседи): № 00058 Полски път на кметство Железница, София, № 017005 Полски път на кметство Железница, София, № 017012 Ливада на Р.Д. Л. и № 017022 Друга селищна територия на Г.Д.Д. и други. При тези обстоятелства и с оглед гореизложените мотиви, съдът приема, че за ищеца е налице правен интерес от търсената съдебна защита и предявеният иск е допустим.

По основателността на иска, настоящият съдебен състав намира иска за недоказан и неоснователен.

Между страните по делото няма спор, а и от събраните писмени доказателства се установява, че ищецът С. В. Г. е наследник по закон на В.И.К., починал на 07.02.1978 г., а последният е наследил Г. С. К., която пък от своя страна е наследила баща си С.Б.К..

От Решение № 9981/13.05.1993 г., на ОСЗ - Панчарево се установява, че е признато правото на собственост на наследниците на В.И.К. върху 34 имота в стари реални граници, включително на поземлен имот - нива от 2 дка, десета категория, находяща се в село Железница, в местност „Рова дупка“, заявена с пореден номер 12 от заявлението и установена с молба - декларация за членство в ТКЗС от 1958 г., село Железница.

От Решение № 673/28.02.2011 г. на ОСЗ - Панчарево се установява, че в полза на наследниците на Е. К. П. е възстановено в стари реални граници правото на собственост върху 7 имота, включително имот № 000223 по картата на землището - изоставени трайни насаждения от 0,839 дка площ, десета категория, местност „Стредобърд“, при съседи: № 000058 Полски път на кметство Железница, София, № 017005 – Полски път на кметство Железница, София, № 017012 – Ливада на Р.Д. Л. и № 017022 – Друга селищна територия на Г.Д.Д. и други.

Основният и единствен спорен въпрос по делото е относно идентичността на имотите, притежавани от общите наследодатели на страните, съгласно горепосочените документи за собственост и процесният поземлен имот с № по предходен план: 000223 по картата на землището на село Железница, Столична община, район „Панчарево“, с площ от 0,839 дка, десета категория, представляващ изоставени трайни насаждения, при граници: имот № 000058, имот № 017005, имот № 017012 и имот № 017022, който имот е заснет и нанесен в одобрената кадастрална карта на землището на село Железница, Столична община, район „Панчарево“, като поземлен имот с

идентификатор № 29150.7102.399, с площ от 0,839 дка, начин на трайно ползване – изоставено трайно насаждение, при граници: имот с идентификатор № 29150.7102.401, имот с идентификатор № 29150.7102.398, имот с идентификатор № 29150.7102.371 и имот с идентификатор № 29150.7102.400, съгласно скица на поземлен имот № 22835/09.04.2012 г. на СГКК – гр. София. Във връзка с идентичността са събрани гласни доказателства и са приети експертни заключения по основна и допълнителни съдебно-техническа експертизи.

От изслушаната в хода на първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице доц. д-р инж. К., се заключава, че от представените писмени доказателства пред първата инстанция /Нотариален акт № 164, т. 11, д. № 2549/31.10.1921г. на Първи нотариус при СОкрС, Записка за вписване на договор за продажба с № 247, т. 29 от 25.06.1943 г. на Нотариус при СОкрС, Договор за продажба на недвижим имот от 16.08.1938 г., сключен между братя С. и И.М.Н., като продавачи, и С.Б.К., като купувач и Записка за вписването му № 240, т. 36 от 02.07.1943 г. на нотариус при СОблС/ не е възможно да се установи идентичност между имотите, описани в горепосочените документи за собственост и Поземлен имот № 000223 по Карта на възстановената собственост (КВС) на землището село Железница, целият с площ от 0,839 кв.м. при граници: имот № 000058, имот № 017005, имот № 017012 и имот № 017022. Експертът е обърнал внимание, че в списъка на заявените от ищцовата страна за реституиране имоти има задрасквания и преномериране /виж л. 240 и 241 от делото пред СРС/, като на поправен номер 15 е заявена нива с площ от 2, 0 дка в местността „Рова дупка“. ПИ с № 000223, с площ от 1,147 дка, е частично идентичен с ПИ – нива, с площ 2,000 дка в местността „Рова дупка“, тъй като е с по-малка площ и има минимални различия в контурите, дадени с точков пунктир. Отделно, вещото лице е констатирало, че имот № 000223 не е идентичен с имот, представляващ изоставени трайни насаждения, с площ от 0839, дка. в местността „Стредобърд“, възстановен на наследниците на Е. П.. Изводът на вещото лице почива на направения лично от него оглед на първия поземлен имот, на който не се установяват изоставени трайни насаждения, а същият представлява горичка от самонастанила се растителност на възраст от около 50-60 години. Освен това от 24 поземлени имота, които се намират близо до ПИ с идентификатор 29150.7102.399 (процесният, при който се установява цялостно съвпадане на идентифициращи белези – граници, площ и вписан предходен номер) не се удостоверява нито един от тях да се намира в местността „Стредобърд“. Вещото лице е посочило освен това, че поземлен имот с № 000223 по КВС, находящ се в землището на село Железниц, целият с обща площ от 0,839 кв.м., при граници: имоти № 000058, имот № 017005, имот № 017012 и имот № 017022, се намира в местността „Рова дупка“, както и че имоти с номера, както следва: № 000058, № 017005, № 017012 и № 017022 със следните идентификатори по действащата кадастрална карта № 29150.7102.400, № 29150.7102.371, №

29150.7102.398 и № 29150.7102.401 също се намират в тази местност.

От допълнителната съдебно-техническа експертиза, допусната пред първоинстанционния съд, която е приета по делото и не е оспорена от страните, обаче, се установява, че съвпадение между местностите „Рова дупка“, „Адровица“ и „Средобърд“ в землището на село Железница не е налице.

От допълнително заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице инж. Попов се установява, че местността „Рова дупка“ и местността „Средобърд“ са или една и съща местност, или са в непосредствена близост.

От свидетелските показания на свидетеля Д.И.Б., чичо на ищеца С. Г., се извежда, че през 1951 г. всички общи семейни имоти в село Железница били поделени чрез пожизнено извършена делба, при която той и тримата му братя – Д., Д. и В.К., получили освен всеки къщата, в която живеел и дворното място, в която всяка къща е построена, още и имот от около 20 дка. - ливада в местност „Рова дупка“. Последният имот бил поравно разделен между тримата. Така на В.К. се паднала част от ливадата, която на север граничела с път, а на запад – с ливадата на Д., на югоизток – с ливадата на самия свидетеля и на югозапад – с ливадата на Д.. Ливадата по-късно била внесена в ТКЗС. Свидетелят не знае в същата местност Е. К. да е имал имот.

Съдът приема, че от съвкупната преценка на експертните заключения и събраните гласни доказателства, не може да се направи извод за наличието на твърдяната от ищеца идентичност между притежавания от наследодателя му имот в местността „Рова дупка“ и процесния имот № 000223 по картата на землището на село Железница, Столична община, район „Панчарево“, с площ от 0,839 дка, десета категория, представляващ изоставени трайни насаждения, при граници: имот № 000058, имот № 017005, имот № 017012 и имот № 017022 и съответно, като последица от това - не може да се приеме, че наследодателят на ищеца се легитимира като титуляр на правото на собственост върху процесния имот към релевантния момент - включването на имот в ТКЗС.

Вещите лица дават заключение за липса на идентичност, както по площ, така и по съседни, а и по местонахождение на самите имоти с оглед събраните по делото доказателства. При тази хипотеза, съдът, като взе под внимание, че доказателствената тежест за установяване на идентичността между имота, притежаван от наследодателя на ищеца и процесния имот № 000223, лежи върху ищеца, съгласно правилото на [чл. 127, ал.1 от ГПК \(отм.\)](#), вр. с [пар.2, ал.1 от ГПК](#), и че от него не са ангажирани категорични и безспорни доказателства за наличие на такава, намира, че исковата претенция следва да бъде отхвърлена, като недоказана и неоснователна.

В тази връзка, настоящият съдебен състав намира, че не може да бъде кредитирано като доказателство в посока за наличието на твърдяната идентичност – първоначалното експертно становище на инж. К. в една конкретна негова част, а

именно в частта, в която вещото лице отбелязва, че заявленият от ищеца за възстановяване недвижим имот № 12, по-късно поправен на № 15 в заявлението по преписка с вх. № 1325 от 24.02.1992 г. и представляващ нива с площ от 2,00 дка в местността „Рова дупка“ е частично идентичен с Поземлен имот № 000223, тъй като последният имот е по-малък. На първо място се говори за едва частично съвпадение по причини, че Поземлен имот № 000223 е по-малък, без обаче да се установяват съвпадения на останалите граници на имотите. Що се отнася до свидетелските показания на свидетеля Д.Б., чийто разпит е бил по искане на въззивника – ищец, то въззивният съд счита, че и от изложеното от него не е изводимо двата имота, възстановения на ищеца и този, възстановен на ответниците, да са идентични, респективно да се касае един и същи поземлен имот. Дори да се приеме, че е налице съвпадение, то както бе посочено при обсъждане на основното експертно заключение на инж. К. е само частично, а това категорично не е достатъчно, за да се направи извод за пълна идентичност.

С оглед изложените мотиви, съдът приема, че от ищеца не бе осъществено пълно и главно доказване на твърдението му за наличие на идентичност между имота, притежаван от наследодателя му в местност "Рова дупка", село Железница и процесния имот № 000223, с общо площ 0,839 дка, , местност „Стредобърд“, село Железница, възстановен на наследниците на Е. К. П. - ответниците, поради което предявеният иск с правно основание [чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ](#) следва да бъде отхвърлен, като недоказан и неоснователен.

Поради съвпадение на изводите на настоящата инстанция с тези на първата, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, а въззивната жалба – оставена без уважение, като неоснователна.

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се потвърди и в частта за разноските, присъдени на ответника Б. Б. Б..

Предвид неоснователността на въззивната жалба разноски за настоящото производство не се следват на въззивника.

Претенция за разноски, сторени пред въззивната инстанция, е отправено от страна на въззиваемия-ответник Б. Б. Б., като на л. 27 от въззивното дело са представени и писмени доказателства, установяващи действителното реализиране на тези разходи за адвокатски хонорар в размер на 500 лева, предвид което такива се дължат от въззивника – ищец и ще бъдат присъдени с настоящото съдебно решение на основание чл. 64, ал. 2 вр. 211 от ГПК (отм.) вр. с [пар.2, ал.1 от ГПК](#).

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II-Г въззивен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20144631 от 23.06.2021 г., постановено по гр. д. № 37518 по описа за 2011 г. на СРС, 178 състав.

ОСЪЖДА С. В. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. *****, № 4, АД „Т.И. С.“, да заплати на основание чл. 64, ал. 2 вр. 211 от ГПК (отм.) вр. с [пар.2, ал.1 от ГПК](#), на Б. Б. Б., ЕГН *****, с адрес: с. Железница, ул. *****, сумата от 500 лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение, сторени пред въззивния съд.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщението на страните чрез връчване на препис от същото при условията на [чл. 280, ал. 1 от ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____